

giosissime colit; ut sicut sanguis eorum quondam in terris nostris semen fuit Christianorum; ita hodie det fructum uberem quot Franconum, tot spirituum vere fortium; qui uti hæredes fidei, sic tantorum Martyrum veri filii stent in fide, pugnant pro fide, patientur propter fidem, vivant ex fide, moriantur in fide.

O. A. M. D. G.

CONSPECTUS TOMI PRIMI

PARS POSTERIOR.

TRACTATUS DE RELIGIONE.

DISSERTATIO I.

DE DEO.

SECTIO I. — DE DEO EXISTENTE, ET OBJECTO RELIGIONIS.

	Pag.
I. — Si Deus non est, neque Religio est, seu cultus Dei	1
II. — Deum esse, prima, summa, et notissima veritas est	2
III.— Igitur vesania et impietas est, aut non agnoscere, aut non colere Deum .	3

SECTIO II. — DE DEO CREATORE, ET AUCTORE RELIGIONIS.

I. — Atheos mundi creatio revincit	4
II. — 1 ^o . Deus, qui solus aeternus est, hunc Mundum creavit in tempore	4
2 ^o . Solus Deus hunc Mundum creare potuit et voluit in laudem gloriae suae.	5
III.— Summa itaque ingratitudo est, hunc Deum non glorificare.	6

SECTIO III. -- DE DEO PROVIDENTE, ET FINE RELIGIONIS.

I. — Qui Dei Providentiam negant, negant re ipsa esse Deum.	6
II. — 1º. Certissima est veritas hujus de Deo sententiae : tua, Pater, providentia gubernat omnia	7
2º. Provida Dei gubernatio attingit a fine usque ad finem fortiter et disponit omnia suaviter.	8
3º. Argumenta incredulorum contra sapientiam, justitiam et bonitatem divinæ Providentiae vana sunt omnia et fatua.	9
III. — Adhortatio ad singularem Dei erga hominem Providentiam adorandam et prædicandam	11

SECTIO IV. — DE DEI PROVIDENTIS OECONOMIA CIRCA RELIGIONEM.

I. — Summaria prælibatio de primi Hominis statu, creatione, lapsu et reparatione.	12
II. — 1º. Deus satis providit homini de vera Religione in Lege Naturæ.	13
2º. Explicatus in Lege scripta per Mosen veram Religionem edocuit.	14
3º. Plenissime in Lege gratie per Filium et Apostolos.	14

DISSERTATIO II.

DE RELIGIONE.

SECTIO I. — NOTIO ET QUIDDITAS RELIGIONIS.

	Pag.
I. — De Religione cum grandi metu et disciplina agendum	17
II. — 1 ^o . Religio est cultus Dei legitimus.	17
2 ^o . Religio exposcit ab homine tam intellectus, quam voluntatis erga Deum obsequia.	18
3 ^o . Religio exigit cultum Dei non solum internum, sed etiam externum.	18

SECTIO II. — UTILITAS RELIGIONIS.

I. — Utilitas et pietas inter se conjunctissima	21
II. — 1 ^o . Hominis plurimum interest, sive ad conditionem privatam, sive ad societatem naturalem, esse Religionem.	22
2 ^o . Religio præcipuum fundamentum est status civilis, cui illa optimos et Principes et subditos efformat.	23
III. — Proin scripta incredulorum contra Religionem, et populorum saluti et Principum securitati insidiantur	28

SECTIO III. — NECESSITAS RELIGIONIS.

I. — Societas absque Religione stare non potest.	28
II. — 1 ^o . Sine Religione non est vera honestas, uti perperam prætendunt impii ac increduli.	29
2 ^o . Nec vera probitas consistere potest cum irreligione	29
3 ^o . Absque Religione non est sive imperans, sive subditus quisquam statui vere proficuus.	31
4 ^o . Increduli sicut pestes Reipublicæ, ita suorummet jurati hostes sunt.	32

DISSERTATIO III.

DE RELIGIONE NATURALI.

SECTIO I. — QUIDDITAS, EXISTENTIA, VERITAS RELIGIONIS NATURALIS.

I. — Increduli reipsa Naturalem etiam Religionem convellunt.	36
II. — 1 ^o . Per Religionem Naturalem rite intelligitur Collectio omnium officiorum, sive erga Deum, sive erga seipsum, sive erga alios homines, quæ ex divinæ naturæ, et conditionis humanae naturali consideratione investigari et concludi possunt.	36
2 ^o . Existit religio Naturalis vera ac vere divina, quam homo exequi tenetur.	37
3 ^o . Existit Lex naturæ nostræ congruens, diffusa in omnes, dictans officia naturæ rationalis, ac præprimis Religionem erga Deum.	37
III. — Rebelles in Legem et Religionem Naturalem ipsis Ethnicis peiores sunt.	38

SECTIO II. — INSUFFICIENTIA RELIGIONIS MERE NATURALIS AD VERAM JUSTITIAM.

	Pag.
I. — Recensentur deliria Voltairii, Marmontellii et aliorum circa Religionem mere Naturalem.	39
II. — 1 ^o . Religio sic dicta Naturalis non est sufficiens ad recte sentiendum	39
2 ^o . Religio sic dicta Naturalis non est sufficiens ad recte vivendum,	40
III. — Deliria incredulorum ab ipsis Gentilibus, maxime a Tullio, confutantur.	44

SECTIO III. — INSUFFICIENTIA RELIGIONIS MERE NATURALIS AD AETERNAM SALUTEM.

I. — Gentilium triplex classis discernenda est	44
II. — 1 ^o . Religio sic dicta Naturalis salvare neminem potest.	45
2 ^o . Religio, sive gentilium Philosophorum, sive hodiernorum pseudophorum, non est vera Religio Naturalis.	46
III. — Frequentissimæ et gravissimæ hallucinationes circa ipsum Jus Naturæ, ejusdemque principia, non sunt evitandæ, seclusa Revelatione.	49

DISSERTATIO IV.

DE RELIGIONE SUPERNATURALI.

SECTIO I. — DE REVELATIONE EXTERNA VERÆ RELIGIONIS.

I. — Temeritas et malignitas incredulorum adversus Religionem libere revelatam, multiplici ex capite.	51
II. — 1 ^o . Religio debet esse cultus Dei ab ipso Deo hominibus revelatus ac praescritus	52
2 ^o . Religionem a Deo hominibus revelandam ac prescribendam esse, fere persuasio naturalis est.	52

SECTIO II. — DE POSSIBILITATE AC UTILITATE REVELATIONIS EXTERNAE.

I. — Revelationis divinæ triplex objectum esse potest.	54
II. — 1 ^o . Revelatio externa cultus divini nullo modo impossibilis est; imo divinis attributis maxime congrua	54
2 ^o . Revelatio externa summe utilis est, ceu clarior, brevior et perfectior via ad bonam vitam, veramque Religionem	55

SECTIO III. — DE NECESSITATE RELIGIONIS REVELATAE.

I. — Ventilantur criteria Naturalistarum circa fidem et salutem hominum in Legie Naturæ.	60
II. — 1 ^o . Necessaria semper fuit Revelatio externa Religionis, ceu Legis universos obligantis	60
2 ^o . Revelatio externa semper necessaria fuit, ad cognoscendum primi Homini peccatum, hujus poenam, et remedium.	61
3 ^o . Revelatio externa cum primis necessaria est, ad cognoscendum et obtinendum finem hominis ultimum.	63
4 ^o . Revelatio externa, quantum omnibus semper necessaria, tantum fuit omnibus communis	64
III. — Revelationis præcipue dotes commendantur pro statu, quem vivimus; sive hominis lapsi indignitas, sive elevati et reparati dignitas spectetur	71

SECTIO IV. — DE EXISTENTIA RELIGIONIS REVELATÆ.

I. — Increduli Deum hominibus locutum esse negant.	Pag. 72
II. — 1º. Existit divina Revelatio, que verbo Dei dicto, scripto, et tradito continetur	72
2º. Sacrarum Scripturarum semper fuit, ac esse debet, summa fides et veneratio	73
3º. Divine Traditiones ejusdem cum sacris Scripturis auctoritatis sunt.	74
III.— Nunquam Revelatio defuit hominibus, sed potius homines Révelationi defuerunt	79

DISSERTATIO V.

DE RELIGIONE PAGANICA.

SECTIO I. — DE ATHEISMO.

I. — Prævia de Atheistarum gente, et illorum patronis disquisitio	81
II. — 1º. Atheismo, siquidem datur, nihil sceleratus in Deum et in homines.	82
2º. Atheistarum, uti summa est impietas, sic et summa vesania.	82

SECTIO II. — DE PYRRHONISMO.

I. — Atheis haud absimiles Sceptici seu Pyrrhonici.	85
II. — 1º. Mendacium est absurdissimum, quod Revelationis necessitas sit causa Pyrrhonismi.	86
2º. Pyrrhonismus circa immortalitatem animæ et pœnarum æternitatem, a tota antiquitate exploditur	87
3º. Immortalitas animæ ceu indubitata veritas solidissimis contra Pyrrhonismum argumentis vindicatur	89
4º. Pœnarum æternitas momentis pariter gravissimis fulcitur contra eosdem incredulos.	91

SECTIO III. — DE POLYTHEISMO.

I. — Ortus et progressus idolatriæ exhibetur in epitome.	100
II. — 1º. Polytheismus seu idolatria, vesana ratione objecti, abominanda ratione cultus, impia ratione dogmatum, suamet absurditate opprimitur.	101
2º. Polytheismus eadem fere ratione quondam inter Ethnicos invaluerat, qua hodiecum Theismus orbem Christianum invadit.	102
III.— Compendiaria evictio pro unitate veri Numinis, ex omnium, etiam gentilium, sensu.	107

SECTIO IV. — DE MAHOMETISMO.

I. — Referuntur Rousseauvii cum primis et Edelmanni absurdissima sensa de Mahometismo relate ad Christianismum	107
II. — 1º. Mahumes impostor omnium maximus fuit	108
2º. Mahometis Alcoranus absurditatum, contradictionum et blasphemiarum plenissimus est.	109
3º. Mahometis secta omnium falsissima et spurcissima est.	110

SECTIO V. — PAGANORUM ET MAHOMETANORUM TESTIMONIA PRO VERA RELIGIONE.

I. — Voltairium cæterosque perfidos Theistas ipsi refellunt Pagani et Mahometani	Pag. 113
II. — 1º. Non defuerunt, inter Ethnicos, scriptores antiquissimi, testes Revelationis presertim Mosicae	113
2º. Prostant Iuculentissima gentilium testimonia pro Revelatione etiam Christiana	115
3º. Splendida sunt testimonia Mahometis et Mahometanorum pro divinitate utriusque Revelationis, Mosaicæ et Christianæ	116

DISSERTATIO VI.

DE RELIGIONE JUDAICA.

SECTIO I. — RELIGIO JUDAICA QUONDAM VERA, VEREQUE DIVINÆ.

I. — Exhibetur vafrities Theistarum circa Legem Mosaicam, ut subvertant Christianam	119
II. — 1º. Pentateuchus est genuinum Mosis opus	120
2º. Moses fuit scriptor omnium primus et fide dignissimus	121
3º. Moses fuit auctor Pentateuchi Theopneustus, et divina prædictus auctoritate	122
4º. Lex Mosaicæ, ac proin Religio Judaica, vere fuit divina	123

SECTIO II. — RELIGIO JUDAICA CONTENTA IN LIBRIS V. T. VERE DIVINIS.

I. — Theistarum machine contra Vetus Testamentum, ut eo facilius Testamentum Novum suffodian.	130
II. — 1º. Libri V. T. qui divinitatem Religionis Judaicæ eloquentur, sunt authentici et divini	131
2º. Doctrinae in Libris V. T. puritas et sanctitas argumentum est probatissimum divine inspirationis	132
3º. Scriptorum V. T. characteres authentiam ac Theopneustiam V. T. luculentissime demonstrant	133
III.— Theistarum in Vetus Testamentum perfidia simillima est Manichæorum quondam impietati a S. Augustino protrita	135

SECTIO III. — RELIGIO JUDAICA PER CHRISTUM ABOLITA.

I. — Judæorum de æternitate Legis Mosaicæ persuasio pertinaciter erronea	136
II. — 1º. Religio Judaica, spectatis seu ceremoniis, seu præceptis, non fuit perfectissima	136
2º. Religio Judaica non fuit ita a Deo instituta, ut esset æterna, et nunquam abroganda	137
3º. Tempus illud, quo Religio Judaica in aliam, Christianam scilicet, mutanda erat, jampridem effluxit	137
III.— Judæi, sive recipient, sive non recipient Prophetias de Christo, invictè probant, Messiam advenisse	141

SECTIO IV. — JUDÆORUM TESTIMONIA PRO VERITATE CHRISTIANA.

I. — Voltairius cum suis frustra nititur enervare testimonia Judaica pro Christo, et Ecclesia Christi	141
1. p. 2.	20*

	Pag.
II. — 1º. Ex Libris Judaeorum Talmudicis evidens est, non amplius Judaicam, sed Christianam esse divinam Religionem.	142
2º. Ex Libris Judaeorum Historicis, præsertim Josephi, apertissime constat Christi divinitas, et veritas Religionis Christianæ.	143
3º. Modernus Judæorum status pro veritate Religionis Christianæ manifestissime eloquitur.	144
III. — Parænesis Apostolica ad Christianos, ut stent fide sua; ne ob incredulitatem inter Christianos invalescentem Deus ad Judeos suam transferat fidem.	147

DISSERTATIO VII.

DE RELIGIONE CHRISTIANA.

SECTIO I. — RELIGIO CHRISTIANA VERE DIVINA, ET QUOD SUBSTANTIAM ANTIQUISSIMA.

I. — 1º. Extitisse ante septemdecim jam secula Christum, Novæ Legis Autorem, res est certissima.	149
2º. De Christi in terris triplici officio, Propheticō, Sacerdotali et Regio generatim.	150
II. — 1º. Christus Auctor Religionis Christianæ verus est Deus.	150
2º. Religio a Christo instituta est vera, vereque divina.	151
3º. Religio Christiana, uti vere divina, sic quod substantiam antiquissima est.	152
III. — Detestanda Theistarum obstinatio est, nolle Verbum Patris, Dei Filium, Legatum Omnipotentis, audire Magistrum veritatis, ac sequi Ducem salutis.	153

SECTIO II. — RELIGIO CHRISTIANA CONSIGNATA IN LIBRIS N. T. VERE DIVINIS.

I. — Præfamen de ingenti Judæorum zelo pro Libris V. T., quo divinitatem N. T. contra seipso attestantur.	155
II. — 1º. Divinitas Librorum N. T. gravissimis argumentis evincitur.	156
2º. Ex Libris N. T. invictissime stabilitur Divinitas Christi, et Christianæ Religionis.	157
III. — Circa authentiam Librorum N. T. fides habenda maximis Doctoribus, SS. Hieronymo et Augustino, præ toto grege Theistarum.	162

SECTIO III. — RELIGIO CHRISTIANA SPLENDIDISSIMIS UBIQUE MIRACULIS CONFIRMATA.

I. — Impia Spinozæ, Voltairii, Tolandi, Pomponatii, Pradesii præjudicia adversus Miracula adnotantur	163
II. — 1º. Verum Miraculum quid sit ex notione sibi propria.	164
2º. Existunt vera Miracula, præsertim Christi et Apostolorum.	165
3º. Vera miracula a falsis discernendi Regula, quam dedit Moses pro V. T., et Christus pro N. T., certissima est.	166
4º. Vera Miracula veræ Religionis demonstratio sunt divinissima.	167
III. — Theistas Judæis haud absimiles exhibet par, aut peior etiam perfidia, circa fidem Miraculorum.	174

SECTIO IV. — RELIGIO CHRISTIANA A VATICINIIS EXACTISSIME ADIMPLETIS STABILITA.

	Pag.
I. — 1º. Prophetiarum magna semper auctoritas, etiam apud Gentiles, contra Grotium et Socinianos, Episcopium, Simonium, Collinum	174
2º. Omnes de Messia Prophetiae certissimo et clarissimo eventu comprobatae in et a Christo.	175
II. — 1º. Vaticinium Christi de sua gloria anastasi, testatissimum Religionis Christianæ, ceu divinæ, fundamentum est.	175
2º. Vaticinium Christi de excidio Jerosolymæ, et de eversione Judaicæ Reipublicæ, efficacissimum Christianismi Judaismo surrogati testimonium est.	177
III. — Quam perfide Judæi, tam sacrilege Theistæ non credunt in Christum, quem typi et figuræ omnes, Moses et Prophetæ omnes præsignant ac prædicant.	183

SECTIO V. RELIGIO CHRISTIANA MIRIFICE PER UNIVERSUM PROPAGATA ET CONSERVATA.

I. Si nullis unquam prodigiis inclinarisset Christi Religio, hoc unum grande miraculum sufficeret, ejus tam subita et latissima propagatio, et per tota jam secula conservatio.	184
II. — 1º. Doctrina Religionis Christianæ nonnisi per dexteram Omnipotentis ita potuit propagari.	185
2º. Praecones doctrinae Christianæ nonnisi divina virtute orbem terrarum Christo subegerunt	186
3º. Stabilitas Religionis Christianæ per septemdecim secula et ultra, insigne divinæ Providentiae prodigum est.	187
III. — Innumerabilium Martyrum incredibilis in fide constantia fortissimum veritatis Christianæ monumentum est.	193

SECTIO VI. — SOLA RELIGIO CHRISTIANA, VERA VEREQUE SALVIFICA RELIGIO.

I. — Indifferentistarum duplex genus est; utroque deterior Beaumellius in suo systemate de exploranda veritate Religionis.	195
II. — 1º. Religio Christiana est unice vera Religio.	195
2º. Religio Christiana est vere ac unice salvifica Religio.	196
III. — Sanctissima æque ac castissima fides nostra non alium habere potuit autorem, quam Filium Dei.	201

DISSERTATIO VIII.

DE RELIGIONE CHRISTIANO-CATHOLICA.

SECTIO I. — SOLA RELIGIO CHRISTIANO-CATHOLICA VERA CHISTI RELIGIO.	
I. — Verae Religionis Christi characteres, proprietates, prærogative	203
II. — 1º. Sola Religio Christiano-Catholica præsefert verae Christi Ecclesiæ omnes characteres	204
2º. Sola Religio Christiano-Catholica præfulget verae Christi Ecclesiæ proprietatibus	206
3º. Sola Religio Christiano-Catholica gaudet prærogativis verae Christi Ecclesiæ	208

III. — Potestatem in Energumenos inter prærogativas verae Christi Ecclesie adnumerant omnes Orthodoxi; nec omnino diffitentur Heterodoxi. 215

SECTIO II. — SOLA RELIGIO CHRISTIANO-CATHOLICA MAGISTRA OMNIS VERITATIS.

I. — In omni Republica rite ordinata oportet esse Judicem controversiarum, ipso teste Baylio; quanto magis in Ecclesia Christi, ceu Republica sacra per universum diffusa	216
II. — 1 ^o . Sola Scriptura sacra non est supremus ac sufficiens omnium fidei controversiarum Judex.	217
2 ^o . Spiritus ille privatus Novatorum nequit esse Judex controversiarum fidei	218
3 ^o . Nec rationi humanæ, nec Principi seculari, competit Judicium infallibile in controversiis fidei.	219
4 ^o . Judex fallere nescius, et Magistra omnis veritatis certissima, est Ecclesia Christiano-Catholica.	220

SECTIO III. — SOLA RELIGIO CHRISTIANO-CATHOLICA CERTISSIMA DUX AD SALUTEM.

I. — Vera et salvifica Christi Ecclesia est, in qua sunt Vicarius Christi, oves Christi, spiritus Christi, præcepta et consilia Christi atque claves Regni cœlorum a Christo.	224
II. — 1 ^o . Religionem Christiano-Catholicam, ceu unice salvificam, omnes debent profiteri	224
2 ^o . Religionem Christiano-Catholicam, præ omnibus aliis sectis evidenter credibilem, omnes possunt profiteri.	225

SECTIO IV. — RELIGIO CHRISTIANO-CATHOLICA TAM PERFECTA, UT PERFECTOR NON SIT SURROGANDA.

I. — Christianæ Legis perfectio et felicitas, præ illa Legis Mosaicæ, breviter at nervose abumbrata	230
II. — 1 ^o . Religio Christiano-Catholica quoad leges suas perfectissima est.	231
2 ^o . Religio Christiano-Catholica quoad ritus et ceremonias sanctissima est.	231
3 ^o . Religio Christiano-Catholica incitamentis ad virtutem, et mediis ad salutem instructissima est	232
4 ^o . Religio Christiano-Catholica quoad finem et præmia excellentissima est.	233

DISSERTATIO IX.

DE DESERTORIBUS RELIGIONIS CATHOLICÆ.

SECTIO I. — DE VARIIS SECTIS CHRISTIANORUM.

I. — Indoluit animarum hostis; videns destructum per Christi fidem suum idolatriæ regnum; idcirco hæreses et schismata disseminavit contra Catholicam Christi Ecclesiam.	235
II. — 1 ^o . Sectariis seu veteribus seu recentioribus justa deserendi Religionem Catholicam causa non fuit prætensa necessitas reformationis in moribus et ritibus	236

PARS POSTERIOR.

IX

Pag.

2 ^o . Minus etiam Sectariorum a Catholica fide defectio fieri debuit ob prætenso Ecclesiæ Romane lapsus et errores in fide.	237
3 ^o . Defectionis a Religione Catholica auctores tales nunquam fuerunt, ut iis fides habenda sit.	237

SECTIO II. — DE LIBERTINIS, INDIFFERENTIBUS, TOLERANTIBUS.

I. — Impia Juriæ, Collini, et Tolandi machinæ contra unitatem veræ Religionis	242
II. — 1 ^o . Libertas credendi quilibet, imprudens, impudens, ac detestabilis libertas est.	243
2 ^o . Tolerantismus aperte contradicit divinae circa Religionem OEconomia.	244
3 ^o . Indifferentismus ac Tolerantismus ad Paganismum, quin ad Atheismum viam sternunt	244

SECTIO III. — DE MACHIAVELLISTIS ET PSEUDO-POLITICIS.

I. — Machiavelli, Hobbesii, Velthusii, Triglandi, Rousseauvii, Baylii et Eugenii Philalethis monstræ opiniones.	250
II. — 1 ^o . Religio neque a Magistratu humano primitus introducta fuit ad subditos duntaxat coercendos, neque eidem ita subjecta, ut parendum sit vel falsam invehere volenti.	251
2 ^o . Religio climati non est attemperanda, ut potius quaecumque clima Religioni cedere debeat.	252
3 ^o . Religionem accommodare ad motiva humana, et ad terrena duntaxat commoda, summa vesania et impietas est.	252
III. — Ex his confitetur, quod memorati laetitus desertores veræ Religionis omnes indigni sint nomine Christiano.	254

DISSERTATIO X.

DE DEPRÆDATORIBUS NOMINIS CATHOLICI.

SECTIO I. — THEISTÆ NON SUNT SPIRITUS FORTES, NEC SAPIENTES PHILOSOPI.

I. — Recensentur famosa capita, et impia dogmata Theistarum.	257
II. — 1 ^o . Theistæ nonnisi frivole, et ad sui opprobrium, spiritus fortes sese vocitant	258
2 ^o . Theistæ Philosophi sapientis nomen nonnisi cum ignominia vera Sapientiae sibi arrogant.	259
III. — Opponitur Theistarum fucatae sapientie ac fortitudini vera pectoris orthodoxi constantia, veraque sapientia mentis probe Christianæ.	262

SECTIO II. — THEISTÆ VERIUS SUNT ATHEI AC IMPII, SECTARIUS ET INFIDELIBUS DETERIORES.

I. — Quid causæ sit, quod facilius aut Judæum, aut Mahumetanum, aut Paganum ducas, quam ævi nostri incredulum reducas ad Christum.	263
II. — 1 ^o . Theistæ seu Naturalistæ re ipsa sunt Atheistæ.	264
2 ^o . Theistæ seu Naturalistæ verius sunt impii.	265

3º. Hodierni increduli pejores sunt quibusvis Sectariis ac Hæreticis	265
4º. Increduli hujus seculi etiam Paganis deteriores sunt	266
III.— Quam sint Theistæ consimiles idololatris, ex Apologetico Tertulliani confititur	269

SECTIO III. — NULLA THEISTARUM AUCTORITAS, AD PERSUADENDAM CHRISTIANO HOMINI SUAM IRRELIGIONEM.

I. — Fallacissima versutia incredulorum, ad suos tranquillandos, et sequacium animos magis incendilos	270
II. — 1º. Nulla est auctoritas Theistarum, spectatis eorum placitis	270
2º. Nulla est auctoritas Theistarum, spectatis eorum moribus	271
3º. Nulla est auctoritas Theistarum, spectatis eorum fatis	273
III.— Theistarum, præsertim Rousseau et Voltaire, genius et ingenium vividis coloribus expingitur	273

SECTIO IV. — ARGUMENTA THEISTARUM TOTIDEM SOPHISMATA VV. HÆRETICORUM, AC GENTILIUM SOPHISTARUM, AB ANTIQUIS PATRIBUS ET APOLOGETIS DUDUM EXPLOSA.

I. — Falso creditur nova esse incredulorum argumenta]	275
II. — 1º. Quæ contra Deum et Dei verbumogganiunt hodierni increduli ex antiquitatibus, qua Ethnicæ, qua Hæreticæ, lacunis hauserunt.	276
2º. Suam adversus Christum et Christi Ecclesiam rebellionem hodierni increduli resuscitarunt ex protrita dudum antiquorum incredulitate	277
3º. Arma, queis Naturalistæ pro humana ratione contra divinam fidem decertant, ex castris veterum impiorum surripuerunt.	279
III.— Inde vero impudentia, vesania et impietas incredulorum plenis modiis colliguntur	280

DISSERTATIO XI.

DE CAUSIS IRRELIGIONIS ET PRÆSIDIIS CONTRA ILLAM.

SECTIO I. — QUÆ NON SINT VERÆ CAUSÆ IRRELIGIONIS THEISTICÆ HODIEDUM GRASSANTIS.

I. — Mirum, quod sint inter Catholicos non pauci, ferme æquiores erga Theistas, quam erga Ecclesiam, et scholas Catholicorum	281
II. — 1º. Abusus, si qui sunt inter Catholicos, non sunt vera causa irreligionis. 282	
3º. Discordia Catholicorum nequicquam juvant Theistarum perfidiam.	282
3º. Philosophia electica impietatis Theisticæ minime rea est.	283
III.— Miserum ergo patrocinium Theismi in hisce querebis, nescio quorum aut reformatorum aut pacificatorum; idque ex ipsorum Theistarum sensu	284

SECTIO II. — QUÆ SINT VERÆ CAUSÆ IRRELIGIONIS THEISTICÆ HODIEDUM DEBACCHANTIS.

I. — De Socinii et sequacium doctrina; de Jansenio et factione Janseniana; de Pseudo-Philosophorum impietate præcognita	284
---	-----

II. — 1º. Socinianismus inter Heterodoxos in diés mägis invalescens Theismi verior causa est	285
2º. Jansenismus, uti Socinianismo, ita Theismo maxime affinis jure dicitur.	286
3º Pseudo-Philosophia est certissima causa irreligionis Theisticae	287
III.— Hisce fontibus adde causas incredulitatis tam intra, quam extra nos; et rebellionis Theisticæ totam abyssum penetrabis	288

SECTIO III. — DE MEDIIS, ET PRÆSIDIIS CONTRA IRRELIGIONEM THEISTICAM.

I. — Plane stupendum ac lugendum maxime, quod non obstantibus summorum in utraque Republica Magistratum saluberrimis sanctis, incredulus orbis quotidie ruat in deterius	289
II. — Ut magis reddatur inexcusabilis omnis incredulus; suggestur iterato media, ejurato Theismo, veram Religionem profitendi.	289
III.— Cæteri fidèles, ad præcavendam Theisticæ impietatis contagionem debitissimis obarmantur	292
IV.— Nulla igitur excusatio est incredulorum, ni convertantur; nulla credentium, si pervertantur	294
Vota pro conversione omnium incredulorum, quos ut recipiat sancta Mater Ecclesia, maternum pandit sinum, et plorat et orat, dum dignetur devias reducere oves Pastor æternus	295

TII

DOI

B
J
10
v
t2
c1